

N:o 89.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 8 maj 1894.
— — — — Andra Kammaren den 8 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af justitieombudsmannens framställning om ändring af 20 § i förordningen angående inteckning i fast egendom den 16 juni 1875.

(Lagutskottets utlåtande n:o 22.)

Till Konungen.

I sin till innevarande Riksdag afgifna embetsberättelse har justitieombudsmannen erinrat, huru som den, hvilken ville söka inteckningsförnyelse redan enligt förordningen den 13 juli 1818 egde att inför rätten i den ort, hvarest han bodde, förete inteckningshandlingen, för att, såsom orden lydde, i »dess inteckningsprotokoll införas», hvarefter bevis öfver uppvisandet skulle till inteckningsdomstolen ingifvas inom samma tid, som nu vore stadgad. Dessa ord: »i dess inteckningsprotokoll införas», blefvo emellertid af några domstolar så tolkade, att de ansågos utgöra hinder för intecknings förnyelse, derest inteckningshandlingen icke vid uppvisandet blifvit in extenso i inteckningsprotokollet införd, utan endast till innehållet anmärkt. Med anledning häraf och då den uppvisade handlingens beskrifvande i protokollet på sådant sätt, att densamma blefve fullt individualiserad, borde vara för ändamålet tillfyllest, men, å andra sidan, till stöd för dess fullständiga införande i protokollet kunde åberopas förordningens ordalag, blef,

på justitieombudsmannens framställning och i öfverensstämmelse med hvad redan den äldre lagberedningen föreslagit, den ändring af ifrågavarande lagstadgande vid riksdagen åren 1859—1860 antagen, som sedermera blef lag genom förordningen den 9 april 1861 och hvarigenom i hufvudsak samma föreskrifter lemnades angående inteckningshandlings uppvisande och anmärkande i inteckningsprotokollet, hvilka sedermera inkommo i förordningen den 16 juni 1875.

Tillkomsten af stadgandena angående hvad som bör antecknas i den rätts protokoll, der uppvisande af inteckningshandling för förnyelse vid annan domstol eger rum, visar sålunda visserligen, att dermed afsetts, att inteckningshandlingen icke behöfde i sin helhet i protokollet införas, men å andra sidan borde dessa stadganden lika litet som det förut begagnade uttrycket »i inteckningsprotokollet införas» med nödvändighet tolkas strängt efter bokstafven. Enligt hvad justitieombudsmannen inhemtat, förfores emellertid vid en och annan domstol sålunda, att, då inteckningshandling der uppvisades för ifrågavarande ändamål, anteckningarna i protokollet öfver uppvisandet städse inskränktes till de förhållanden, som i 20 § af förordningen den 16 juni 1875 uttryckligen nämndes och således endast angåfve när och af hvilken rätt inteckningen vore beviljad, när och under hvilken § i protokollet det skedde och när inteckningen förnyades, om det skett.

Om deremot inteckningen undergått förändring i afseende på förmånsrätten, gjordes derom ej anteckning, och följaktligen komme inteckningsdomstolens protokoll öfver förnyelsen ej heller att innehålla något angående en så vigtig förändring med inteckningen. Följden deraf måste blifva, att gravationsbevis angående den intecknade fastigheten, utfärdadt med ledning af de 10 sista årens inteckningsprotokoll, blefve origtigt i afseende å en sådan intecknings förmånsrätt, så vida nemligen förändringen i afseende å förmånsrätten inträffat mer än 10 år före bevisets utfärdande.

Då det måste vara af synnerlig vikt, att hvarje förhållande, som kunde menligt inverka på fastighetskrediten, undanröjdes, ansåg justitieombudsmannen ett stadgande vara behöfligt, som ålade domstol, der inteckningshandling uppvisades för ifrågavarande ändamål, att i protokollet göra anteckning angående möjligen vidtagna förändringar i fråga om inteckningen.

Det kunde invändas, att en anteckning i protokollet angående förändring i afseende å förmånsrätten låge utom området för frågan om inteckningsförnyelsen, men denna invändning torde sakna annan befogenhet än den rent formella och borde därför icke tillmätas stor betydelse. Vigtigare vore utan tvifvel den anmärkning, som äfven kunde göras, att jemväl vid

inteckningsförnyelse omedelbart vid inteckningsdomstolen, för hvilket fall föreskrift saknades om hvad i protokollet borde antecknas, underlåtenhet att anteckna förändringar i afseende å förmånsrätten kunde medföra samma olägenheter, som då inteckningen uppvisades vid annan domstol. Men dels torde i allmänhet i sådant fall inteckningsdomstolen af omsorg att gifva sina inteckningsprotokoll all den fullständighet, som deras vigt kräfde, manas att i protokollet intaga alla de omständigheter angående inteckningen, som af handlingen utvisades, och dels förefunnes i detta fall ej samma fara för ofullständiga anteckningar, som då en detaljerad föreskrift om hvad som skulle antecknas kunde åberopas till stöd för uraktlåtenhet att anteckna annat än det föreskrifna.

Hvad justitieombudsmannen sålunda anført finner Riksdagen ådaga lägga önskvärdheten deraf, att den af justitieombudsmannen föreslagna ändringen vidtages, och Riksdagen har följaktligen för sin del beslutit att 20 § i förordningen angående inteckning i fast egendom den 16 juni 1875 skall erhålla följande ändrade lydelse:

»Vill någon låta förnya inteckning, uppvisa hos rätten i hufvudskrift den handling, hvarå inteckningen är beviljad, och skrifve rätten inteckningsförnyelsen derå. Stände ock sökanden fritt att inför annan underrätt förete inteckningshandlingen: den rätt låte, då sådant sker, i sitt inteckningsprotokoll korteligen intagas hvad handlingen innehåller med dag och årtal då den utgafs, af hvilken rätt inteckningen är beviljad, när och under hvilken § i protokollet det skedde, och när inteckningen förnyades, nedsattes eller annorledes förändrades, om det skett; teckne ock bevis å handlingen, att den varit företedd till vinnande af inteckningsförnyelse: sedan ingifve sökanden protokollet deröfver till den rätt, som inteckningen beviljat, inom tid som i 19 § sägs; och vare detta så gildt, som om handlingen der blifvit företedd.»

Stockholm den 8 maj 1894.

Med undersätlig vördnad.
